

lers oftest pleie at lyde her i Forsamlingen. Da jeg nu er det Medlem af Thinget, der har havt den mest umiddelbare Berøring med Bælgerbefolkningen, idet jeg kommer lige derude fra, har jeg troet, at det maaste ikke var af Veien, om ogsaa jeg gav et lille Bidrag i den Retning. Det ærede Medlem, der først havde Ordet i Dag (Kjær), begyndte med at udtale sin Beflagelse over, at det synes at være Lendents til, at Forsatningens Lyngdepunkt mere og mere skulde ligge over i det andet Thing. Dersom det virkelig er saa, dersom der er en saadan Lendents tilstede — hvad jeg ikke tror, og i alt Fald ikke veed, men jeg forudsætter, at det ærede Medlem, der fremsatte denne Betragtning, har nogen Grund til at tro det — er det da ikke i allerhøieste Grad usikkert af dette Thing at vedtage en Finantslov i en saadan Stikelse, at, hvad man end mener om den, i alt Fald de Allerfleste ere af den Mening, at den vil undergaa Forandringer i det andet Thing? Man sætter Altjaa det andet Thing til at gjøre det, som man dog mener, burde gjøres, men ikke har troet at kunne gjøre selv. Giver man ikke derved det bedste Bidrag, der kan gives, til at lægge Lyngdepunktet over i det andet Thing? — Der faldt en Ytring fra den samme ærede Taler, det ærede Medlem, der først havde Ordet i Dag (Kjær), som jeg ganske kan tiltræde, og det glæder mig særdeles, naar jeg kan værr enig med det ærede Medlem. Det var den, at der kan være Grund til at ophæve Krigsskattolven af 1864. Det tror jeg ogsaa at der kan være, og jeg har, da jeg før havde den Ære at være Medlem her i Thinget, ved mine Afstemninger viist, at jeg samstemmer med de Herrer, der ønske nogen Medsættelse i Tolven; men hvorledes have de Herrer virket til at faae en saadan Forandring bragt til Veie? Vi fik nylig fra den sidste ærede Taler en Erkjendelse af, at man fra en Regjering, der oide en Medsættelse af 3 Millioner Kr., nu er kommen til en, der saa godt som ikke vil nogen Medsættelse; men hvorfor tog man da ikke Medsættelsen paa de tre Millioner? (Stemmer: Det var for Lidt!) Det var for Lidt, sigte de Herrer, men naar man vil have Mere, end man til enhver given Tid kan faae, faar man Intet. Prøv engang at blive enig med det andet Thing om en Toldnedsættelse, hvad der maaste er Mulighed for, efter de Udtalelser, som tidligere ere faldne der, og lad os da se, om vi ikke kunne komme overens med denne Regjering om en Toldnedsættelse. Jeg skulde mene, at Regjeringen vilde blive noget betænkelig ved at modsætte sig, hvad hele Rigsdagen maatte være bleven enig om paa dette Omraade. Man har nu imidlertid, som det har lydt her tidligere, fremkaldt en Krise; man har villet fremkalde en Krise; man har troet, at Tiden nu var heldig dertil, og at alle Parter vare tjente med, at det kom til en Afgjørelse. Det kan gjerne være, at de Herrer have Ret i, at det vilde

være heldigt, om det kom til en Afgjørelse, og de have da valgt et Punkt, som de vistnok ikke i og for sig tro, vil rocke Samfundets Bestaaen, men som dog kan være ganske heldigt til at tage en Krise paa. De have valgt at tage den paa Theatret. Jeg skal ikke, i alt Fald ikke nu, da det ikke i Diebliffet har nogen praktisk Betydning, indlade mig paa at fremhæve, hvilken Betydning Theatret har for vort Samfundslivs Udvikling i det Hele, men der er jo i denne Sag under Finantslovens Behandling af et Medlem, som hører til Flertallet, blevet udtalt meget rosende, meget anerkjendende Ord om Theatrets Betydning. Jeg mener paa ingen Maade, at det var for meget, hvad der den Gang blev udtalt af et Medlem her i Salen, men jeg vil kun sige, at det er meget beklageligt, at man desuagtet tror at kunne bruge Theatret som det Punkt, hvorpaa man skal tage en Krise, og jeg vil sige med særligt Hensyn til det ærede Medlem, som i denne Sal i saa høie Toner lovpriiste Theatret, at ligesom der jo dog Intet er fuldkomment i denne Verden, saaledes vil det ærede Medlem vist være den Første til at erkjende, at den Forbedring, der er foregaaet med ham i Theatret, ikke har naaet en højere Grad af Fuldkommenhed, end at den gjerne kunde stige endnu højere, naar kun den samme heldige Betingelse for Udviklingen vedblev at være tilstede, og jeg vil antage, at, hvad der er sket med dette ærede Medlem, ogsaa er sket med Lusine Andre. Man har vel her i de sidste Dage yttret, at det dog ikke er synderlig kjendeligt paa Livet her i Kjøbenhavn, at Theatret har udsvet en heldig Udvikling; thi vi have her Udskilligt, som det ærede Medlem for Veile Amts 4de Valgfreds (Tørgensen) mente, der ikke er saa godt, som det burde være. Deri har det ærede Medlem vist fuldstændig Ret. Der er her i Byen, som overalt i Verden, Meget, der ikke er, som det burde være; men kunde det ikke være endnu flattere, og veed man, fordi ikke Alt er blevet saa godt, som det burde og kunde være, om dog ikke Theatret har øvet noget Godt, har modarbejdet noget Ondt, der vilde have været tilstede i denne Stad, dersom Theatret ikke havde været? Nu mene de ærede Medlemmer, at Theatret vil være et heldigt Opløsningspunkt, og jeg tror, at de for saa vidt have Ret; jeg tror, at det ikke vil være vanskeligt at faae den store Del af Bælgerne i Landet til at indrømme, at det er ligegyldigt, om vi have det kongelige Theater eller ikke, og skulde de Herrer ikke være istand til ved egen Veltalendighed at bibringe Bælgerne et saadant Begreb, vil jeg raade dem at henvende sig til det ærede Medlem for Odense Amts 7de Valgfreds (S. Holm), thi han er i Besiddelse af ganske udmærkede Evner til at gjøre Bælgerne begribeligt, hvilken topmaalt Arimelighed det er, at de skulle betale Stat, for at de rige Kjøbenhavneere kunne faae Lov til at gaa i Theatret. Hvem siger imid-